

S kol'ko si proš'o?

Jučer sam u zbornici shvatio da sam došao prvi sat, zaboravivši da moj razred ima vjeronauk i da sam mogao slobodno prošetati po tržnici i popiti kavu negdje na Trgu. Volim sjediti na Trgu i gledati kako ljudi jure tamo – 'amo, desno – lijevo.... Kao da svi nekoga love, traže, nekome nešto žurno nose...

I zbornica je kao neki mali trg. I tu se stalno nekoga nađe, netko nekoga traži, stalno netko ulijeće i izlijeće iz Zbornice, a da ništa ne kaže, niti se može shvatiti da je nešto ili nekoga trebao (trebala)...

Prelistavam neke novine od jučer... a ne... od prošlog tjedna. Svejedno mi je; očito ih nisam ranije listao niti pročitao jer mi se sve čini novo.

I čitam novinsku informaciju da je Ministar najavio da učiteljice i učitelji ne moraju na polugodištu zaključivati ocjene nego će, lijepo, roditeljima i učenicima dati na uvid sve što imaju zapisano u pojedinim rubrikama imenika ili e-dnevnika. Zamišljam: Materinji jezik: gramatika – 5, pravopis – 5, slobodno pismeno izražavanje – 4, usmeno izražavanje – 5, rukopis – 4, marljivost na nastavi- 5... Mnogo zanimljivo – jedan predmet, a nekoliko ocjena! Pa tko želi i zaključnu ili prosječnu ocjenu neka se igra statistike...

- A, našao si zanimljiv tekst! Vidim, ali nisam sigurna da će to „proći“ - iznenadi me naša pedagoginja iza leđa, koja je također utrčala u zbornicu tražeći ne zna ni ona što.
- Možda baš ove novine koje sam upravo čitao izazovu na razmišljanje i preispitivanje napisanih odluka sve one koji pišu te pravilnike o organizaciji nastave i ocjenjivanju? – gundam više u sebi i za sebe, negoli za pedagoginju.
- Zašto bi se za svaki predmet morala izračunavati neka zaključna, prosječna, ocjena? – zanovijetam ja pedagoginji. – Zar nije bolje imati pet ocjena iz jednog predmeta negoli samo jednu? – pitam glasno.
- A, kako će se djeca upisivati u srednju školu ako nema zaključenih ocjena? – pita ona.
- Pa, uzmeš sve ocjene iz tri ili četiri nastavna predmeta koji su zanimljivi za određenu srednju školu i prema tim ocjenama izabereš najsposobnije, najmotiviranije, najbolje... - branim ja Ministrovu ideju, iako sumnjam da će mu moja obrana biti od koristi ili da će on to ikad saznati da sam na njegovoj strani.
- Ako bi to ostalo i na kraju godine, djeca bi brzo shvatila da ne moraju sve predmete učiti jednako, pa bi napravili svoju „prvu“ i „drugu ligu“ nastavnih predmeta – kaže pedagoginja.
- Ah, kolegice, pa nisu ocjene jedini način motiviranja djece na učenje. Učili smo mi na pedagoškoj akademiji razne metodičke štosove za poticanje djece na učenje i nastavne

aktivnosti. I, zašto bi djeca morala jednako biti zainteresirana za sve nastavne predmete. Volite li Vi jednako sva jela koja se nađu na stolu Vaše kuhinje?

- A, kako će djeca znati s kol'ko su prošli, ako nema zaključenih ocjena i općeg uspjeha? – ne da se ona.
- S kol'ko si proš'o? – stvarno zanimljivo pitanje, ali nisam siguran da je za budući život mladih generacija toliko važno.

Pedagoginja protiv, ja ZA!

Ja ZA Ministrovu ideju, ona protiv, i sve traži argumente kako bi obranila postojeći višegodišnje provjeravan i uhodan model izračunavanja zaključne ocjene i prosječne ocjene za opći uspjeh, na dvije decimale. Eto, nakon mnogo godina izračunavanja prosječne ocjene za opći uspjeh ja sam izgubio volju za tu vrstu statistike jer ne vidim neki poseban smisao, ali nikako da s tom idejom zainteresiram i Ministra. Jer kad to kaže jedan učitelj Mate (da nema smisla računati prosječnu ocjenu za opći uspjeh) onda je to jedno, ali kada to kaže Ministar onda je to glavni naslov na naslovnoj stranici, barem Školskih novina!

Ne predajem se!

Imam još vremena do mirovine uvjeravati učiteljice, učitelje, pedagoginju, Ministra...

Učitelj Mate (14. Lipnja 2012.)